

Adisa Bašić
PROMOTIVNI SPOT ZA MOJU DOMOVINU

biblioteka: dobra riječ

Autorica **Adisa BAŠIĆ**
Recenzenti **Muhamed DŽELILOVIĆ**
Mile STOJIĆ
Stevan TONTIĆ

© Dobra knjiga, d.o.o. Sarajevo, 2010.

Fotografija **Imrana KAPETANOVIĆ**
Urednica **Ferida DURAKOVIĆ**

Glavni urednik **Mirzet HAMZIĆ**

Adisa Bašić

PROMOTIVNI SPOT
ZA MOJU DOMOVINU

(skice)

poezija

Sarajevo, 2010.

SKICE ZA PROMOTIVNI
SPOT MOJE DOMOVINE

EVROPSKI JERUZALEM

Obrisala je prašinu
sa aron hakodeša i menore,
zaključala dvaput vrata.

Razbio je led na ulazu,
za slučaj da neko od staraca
ipak dohramlje slaviti sveca.

I zvonar preko puta je
zajašio konopac,
objavio pauzu za ručak.

Umjesto spiralnog uspona
na minaret, u podnožju je neko
pritisnuo tipku *play*.

Prazne zgrade i prazni zvuci
započeli su igrokaz:
turistima na radost.

HEROINA

Nema ga i nema i nema.
Stvari u ormaru izgubile su njegov miris.
Djeca samo misle da ga pamte.

Davno je legao
i dugo ti mu je ležati...

Pod nekom travom nenačetom.
Pod nekim lišćem taloženim.

Nema ga i nema i nema.
A ti bdiješ nad suhom uspomenom.
Njegov lik: presovan cvijet.

Silno hvalimo tvoje dostojanstvo.
Ti si ljubav kakvu sanjamo.
Ti si odanost kakvoj se nadamo.
Ti si slika koja tako dobro ide u naš ram.

A njega nema.
I nema.
I nema.

Niko ne čuje noć.
Do krvi grizeš šake.
U se stavljaš prste.
Glavom o uzglavlje tučeš.

U samotnoj postelji znaš:
ti ga se ne sjećaš.

STARCI

Vijeće staraca:
važno vrte tespihe
i glave s kojih je vjetar historije
prije koji tren
otpuhnuo turbane
a sve drugo je isto
barem četiristo...
barem četiri hiljade godina...

Odmjeravaju pedljom
dužinu moje suknje.
Negoduju.
Malo bi da me poprave, prekroje.
Pokriju. Uljude.
Malo bi stenjali
nada mnom znojni
čim se dobro smrači.
Tamo nekad iza jacije.

Estagfirullah...

DOMOVINA

Priroda, uspomene, ljudi. Sve što imam i što volim, sve je tu.

Ovdje se govori jezik
na kojem sanjam
ljubim
i smišljam
kalambure.
Jezik
koji ima ime
za svaki
moj
strah.

Ovdje su majka
i nana
i njena majka
i stara ja
do u ko zna koje koljeno.

Ovdje... U ovom lijevku.
Trebalo se samo čvrsto držati za rub.
Samo se danonoćno treba.
Čvrsto držati.
Za rub.

ČUDESNI KRAJOLIK

Nogu nipošto ne smičem s asfalta.

Naša mirisna ljekovita trava za mehleme
niče iz žica za ruke, iz poveza za oči.

N.N., U HLADU BOSANSKE ZEMLJE

*Historija zaokružuje skelete do nule,
hiljadu i jedan – to je još uvijek hiljada.*

A znaš li koliko smo ga željeli?
Cijela kuća?
Cijelo selo?

Na vijest o njegovom rođenju
nekada davno smo
sa pripremljenim janjcima
i napunjenim pištoljima

čekali.

U TOM GRADU, U TOM MRAKU...

Erni

Sunčanje

Naši kostimi tog ljeta
možda nisu bili *in*
ali mi to nismo mogle znati.

Sunce je peklo
i posljednje kapi kreme
za sunčanje
cijedile smo na svoja
bijela lica.
Na svoje omršavjele
mliječne noge.

Peklo je; i kad pažljivo slušaš
skoro se moglo čuti
praćakanje djece
u plicaku.

Samo nismo smjele
naglo ustati.
Uspraviti se.
Pomoliti glavu.

Naša tajna plaža
na vrhu nebodera
ubola bi u oko
snajperistu.

Životu i suncu smo se
radovale mirne. Oprezne.
Mazne. I vodoravne.

Sankanje

Po vodu je lijepo ići
mliječnim, tek malo
utabanim snijegom.

Natovarene sanke
glatko klize.
Kanap gotovo
i ne reže prste.

A u polasku...
U polasku se prazne
spuštamo nizbrdo,
ti upravljaš
ja krijem lice u tvoja leđa...
Nogama lijeevo... deesno...
(o, hooj... hooj...
čuvaaaj!!!)

Spuštamo se
uz ciku zvonku
drsku
neustrašivu.

Skoro pa
mirnodopsku.

Zvijezda padalica

Bilo je to u gustom mraku.
U gradu.
Tako mračnom
da smo za večernji izlazak
išle da gledamo struju.
(kao priviđenje
jedna jedina
zgrada je sijala)

A mi bismo se počesljale
obukle
i iz crnog
školskog dvorišta
u nju gledale.

E, u tom gradu...
U tom mraku...
Jedne noći...

Zvijezda padalica
krenula je vodoravno
zamišljenim bedrom brda.
Zvijezda padalica je stala.
Nije nam se ispunila želja.

Baš tada. Baš iz mraka. Iz smjera
zvijezde padalice.
Zapucali su
na nas.

OČEVI

Emiru

Otišli su...
Nisu stigli da se pokunje
kad razgoropađeni komšija
psuje zbog međe.

Niti da pijani pričaju gluposti
zbog kojih bi nas dugo poslije bilo stid.

Nisu stigli hiljadu i jedan put
zakasniti na roditeljski.

Ili propustiti porodično slavlje.
Zabraniti bicikl.
U bijesu izrezati peraja.
Kupiti dugotrajne umjesto lijepih cipela.

Otišli su tren prije nego je
majčina gornja usna pukla
u susretu s rubom stepenika.

Naši očevi su bezgrešni.
Ukrasni kukci razapeti
u vitrinama od stakla.
I na nas, evo,
budno motre
svojim mrtvim mrežastim očima.

MAJKA HRABROST

Majka Hrabrost primala je dugo izraze sućuti
i hodala mirno u povorci uz sanduk –
njegove stvari dočekala je
naknadno, kad je sve prošlo,
kad su vijenci već dobrano istruhli.

Majka Hrabrost ima malog unuka
s kojim slaže kockice,
jede banane
broji do deset
i zakunja pred tv dnevnik.

Majka Hrabrost unuku za rođendan napravi tortu
u obliku nindža kornjače,
puše s njim u svjećice
i nasmijana gleda
u objektiv foto-aparata.

PRAZNE RUKE

Nama su ti djeca jedno do drugog.
I uvijek smo svi nešto donosili, ostavljali.
Crteže. Bombone. Cvijeće.

Jednom ona prestane.
Reko joj hodža da to nije po našem.
E, to ja, vidiš,
to ja ne shvatam.

A poštujem svačije.
I hodži hodžino.
Al to mi vidiš u glavu neće nikako.

Da je tako pusti da svaki put dolazi
i da govori
Izvini,
izvini što smo ti...
što smo ti prazne ruke došli...

MJERENJE VREMENA

Nekad sam protok vremena
mjerila samo po nogavicama koje mu odvrnem.
A nikad nisam vidjela,
nisam znala kad mi to pred očima krišom izraste.

Danas?

Ne znam.

Ide vrijeme i sad, mora da ide.

Ali ga nemam više ničim mjeriti.

ODLAZAK

Sve ima pukotine. Tako svjetlost prodire u stvari.

Rastala sam se od kuće.
Poljubila dovratak kratko,
da me niko ne vidi.

Godinama još
svrbiće me moj
fantomski dom

iz kojeg sam
hitro i odlučno
(jer tako se spašava život)
cijela ja izrezana.

ALIPAŠINO

Mi smo djeca iz naselja
koja se nikad neće naći
na razglednicama.

U naš kraj turisti ne zalaze.

Mi ne dobivamo predsjedničke izbore u drugom krugu.
I nijedan jezik ne govorimo bolje nego maternji.
Ne znamo da imamo braću blizance
u svim gradovima svijeta.

U naš kraj turisti ne zalaze.

Ovdje ništa nije znamenito:
osnovna škola,
samoposluga, i jedan stari orah odavno posječen.

U naš kraj turisti ne zalaze.

I nemamo im pokazati ništa.
Osim sebe.

FRONT LINE ON-LINE

gumenom palicom
u bubrege rebra

da mi je
da mi je

špic noža pod vrat
zatvor
kućni pritvor barem

da mi je
da mi je

lisice
teške lance
streljački vod

da me siluju
da me bace u rijeku
metak da me poljubi vrelo
dok jurišam na barikadu
progori prokine

bilo bi lakše
ljepše bi bilo

sve
sve
samo ne ovaj
strah od bakterija
sa slušalice i tastature

samo ne kafa iz automata
metalik boja
rasprodaja
igraonice za djecu

samo ne ova obamrlost
u kojoj nepomični

pričamo viceve
kupujemo
jebemo majke
kopamo bunare u Africi
dižemo revolucije

odsutno ključajući kažiprstom

RAĐANJE NACIJE

Od danas ona više ne prodaje kolače.
Tako je rekao gazda. Čim se kecelja
zategnula na trbuhu.

*Ženite se i množite, jer ću se ja
ponositi vašom brojnošću
pred drugim narodima.*

Majka troje djece ubrzo je nakon poroda
prošetala pistom: u rekordnom roku
isklesala tijelo.

*Ženite se i množite, jer ću se ja
ponositi vašom brojnošću
pred drugim narodima.*

Ona ti više nikad neće biti ista, da znaš.
Neke plate doktoru, pa im na kraju
ušije malo više.

*Ženite se i množite, jer ću se ja
ponositi vašom brojnošću
pred drugim narodima.*

Rekla sam – dok ne kupimo veći stan,
ne prilazi mi, čuješ li. Ja s njim ovdje
nemam gdje!

*Ženite se i množite, jer ću se ja
ponositi vašom brojnošću
pred drugim narodima.*

TEVHID ili OPLAKIVANJE

Artritične starice
svečane i važne
ulaze.

Počinju molitvu.
Uigrana ekipa
sinhronog plivanja.
Odlučni odred smrti.

Izvedba bez greške.
Tihi horski šmrcaj.
Ekstaza.

Na kraju pakuju kostime
(svečane papuče i
šalovi protkani zlatom).
Spremaju ih za naredni nastup.

Prije opraštanja
još pokoja lascivna šala
i već na vratima...

Posljednji trač
(pikantan kao turšija domaćice,
malo joj je slabo nadošla)
izgovoren šapatom, kao molitva...

NAPREDNA INTELIGENCIJA

Grozimo se krvi i dodira.
Crveno dugme detonatora
uglačano i sjajno
bilo bi oružje
po našoj mjeri.

***

Išli smo i na *masovku*.
Ne zaboravi rezervne čizme.
Finija koža od one ilovače
nepovratno strada.

PRIJATELJI

Mi smo prijatelji
sa pećinskim ljudima.
Navodno su i kanibali.

U našem domu
vedro se protežu,
opuštaju,
grickaju kikiriki i masline, gledaju tv.
Pitaju kako nam je na poslu.

Maze se na našem tepihu.

Nekad ih zateknemo –
gledaju nas
i oblizuju se...

LOŠA IZOLACIJA

Moj komšija je lud.

Ima osamdeset godina i
vodi ljubav preko telefona.

Zove djecu svaki dan.
Saziva širu rodbinu da SVI
dođu sutra u jedanaest.

Naručuje buđenje na recepciji.

Dojavljuje nekome nešto
gromoglasnim šaptom.

Moj komšija je sam.
I pomalo lud.

Pa su mu djeca još lani,
da im ne smeta,
isključila telefon.

JA PRLJAVA, JA GUBAVA

GOVORIM

Nije to samo moje ranjeno lice, raspolučena duša,
izmučeno tijelo.

Govorim i za tri gubave
jednu prljavu
četiri sirote
hiljadu nijemih
dvije što imaju kraću nogu
deset njih što nikad nisu imale muškarca
pet hiljada koje ne smiju iz avlije
i još četiri što im pokrivaju glavu.

Tri kojima ne daju posao
dvije koje ne idu u školu jer *nisu kurve*
tristo silovanih jer *jesu kurve*.

Za onu jednu malu
koja će povjerovati da je gubava prljava sirota nijema.

Za onu jednu slobodnu
što smjerno čeka
da bude rođena.

PLAYBOY, IZDANJE ZA BALKAN

Slikaću se za *Playboy*
i svoje najintimnije snimke
pod hitno staviti na *You Tube*.

Završiti jednom za vijeke vjekova
sa svima.
Koji ti krišom mjere debljinu prsta.
Koji te upoznaju s nastranim ocem i poludjelom majkom.
Koji ti se kao kolajna zakače na grudi da ih nosiš kroz život.

Slikaću svoje lijepe grudi za *Playboy*.
I od *ozbiljnih namjera*
tog pancira što me u zemlju zariva –
zauvijek ću biti spašena.

SELF-PERCEPTION

Mislila sam
ja nosim kolače
berem cvijeće
vrludam kroz šumu.

Mislila sam
ja donosim pomoć,
ljubav i spas.

Onda sam se vidjela
u starinskom, potamnjelom ogledalu
povrh njenoga uzglavlja.

Kezila mi se
moja dlakava
krvožedna gubica.

DIJALOG U 27. NOĆI RAMAZANA

Bože, o Ti
koji
(utvrdili smo empirijski)
ne postojiš.

Nauči me da
upoznam i podnesem sebe
da razumijem
bez mnogo jeda
druge
i da ojačam
ova posustala leđa.

Nauči me
(ako ti je uz sve druge probleme,
sad uopće do toga)...

da odlučno,
bez kolebanja
(i kad su turbulencije gadne,
godina sušna ili zima duga)...

nauči me da
od tebe moćnog
već jednom
zauvijek
dignem ruke.

BILE SMO DVIJE

Bile smo dvije.

Onda su jednu ubili.

Stajala je još neko vrijeme
onako osušena, skorena.

Bilo je ideja da je odnesu u ropotarnicu
ili poklone nekome za ukras.

Kad su je probali uzeti
rasula se u prah

pa su je samo lako otpuhнули kroz prozor...

Sad se ponekad kaju.

Kad zapuše vjetar
stave navlaženu gazu preko nosa i usta

i govore
(a mrmljaju, jedva od one gaze razumiješ):
pošast pošast pošast

PRIJATELJICE ME TJEŠE

Sve one pametno zbore
i ništa, baš ništa
ni na tren

da ušutka
urlike
napola rasporene
mačke u meni:

izmakla je psećoj čeljusti
i sad se
zadnjom snagom
kandžicama
za sklisku koru stabla
pridržava.

ODRASLI

Stojimo u redu da platimo račune.

Ti u džepu stiskaš kaleidoskop –
privjesak za ključeve.

Ja u sebi recitujem
Ježevu kućicu.

Žena za šalterom nosi gaćice
oslikane likovima iz crtića.

URAVNILOVKA

Priznam li da sam sretna
zabrinutno viknu: *Euforija!*

Potegnu krupne i dugačke riječi.
Njima me onda
ko maljevima teškim
drmnju po glavi –
zdušno i odlučno
vrate u ravan.

SAMOUVJERENO MI TVRDE

Život ide dalje...
Kakva perfidna laž.

HE-HE-HELIJUM

Jednom sam u crkvi
vrlo ozbiljnoj i važnoj
ukliješten uz same
plafonske grede
vidjela
helijumski balon
drečav i sjajan
umakao valjda kakvom djetetu
na podugačkoj misi.

Nasmiješio mi se odozgo
moj dvojnik.
Spriječen da sasvim odleti.
Bezazleni pobunjenik
osuđen na smrt
tihim ispuhivanjem.

PREPREKE

Igrali smo video-igricu.
Bila sam dobra.
Srčana.
I refleksi su radili
kao sat
(mehanički, precizan).
Sve spremnija sam bila.
I brža. I luđa.
(Samo bi se balerine
u diktaturama kretale tako vješto).
Izmicala sam
puškama čeljustima zvijerima.
Neko vrijeme činilo se –
dobivam.

A opet sam
sve živote
potrošila...

PTICA LASKAVICA

Zasjajila je iz mraka
kao krijesnica
sa svojim pozdravom.

Pohvalila mi, brzo, cvrkutavo,
i odijelo i um.

Kupala sam se u svjetlu njenih pohvala
kao u skupom spa centru
sa zavodljivih reklama:
opuštajuće, ugodno, razmazite svoja čula...

Ptica laskavica - la- ska- vi- ca
hukao je na mene ljubomorni mrak.

PJESNIK

Kostur na kojem je napeto
malo požutjele kože.

Dvije žerave oka.
Vječno pripaljena cigara.
Ništa.

A njegove pjesme: gromke trube jerihonske!
Iz groba učmalog života nas, evo, istjeruju!

ZNAŠ LI ZAŠTO JA SVE OVO? (ili PISANJE POEZIJE)

Ako mi i jave da je pala,
ja ću znati da nije,
uprkos svemu da nije,
a znaš kako ću znati?

Kad stignem kući
umorna, preumorna,
odrvnjela od ljudi
                  duhana
                  i razgovora...

kad spustim na pod
jedre grozdove najlonskih kesa
i planiram:
sir odmah u frižider
voće u zdjelu, na sto...

kad skinem pantalone
upalim radio:
sjadim se od tužnih vijesti...

izvadim iz torbe
pjesme Ilije Ladina
počnem listati – samo da omirišem knjigu
i onda – onako u gaćama –
ostanem stajati u kuhinji
i čitam
čitam sve do posljednje pjesme

a sir kese voće radio svijet
zastanu
i na me sačekaju...

Eto tako ja tada
znam
da sve još
i da ona
još...

PJESNIKINJA DAJE RECEPT KNJIŽEVNOJ KRITIČARKI

- I koliko se onda
ta tvoja čorba kuha?
- Pa kuhaš je... Onako...
Dok do kraja poglavlja ne dočitaš.
Da ne prekidaš.

LJUDI GOVORE¹

„Nikada nisu rekli ružnu riječ o ljudima koji su im to uradili. Osim iščuđavanja nad onim što su doživjeli.“

Jean-René Ruez, glavni istražitelj za
Srebrenicu, o preživjelima

---

¹ Ciklus *Ljudi govore* sastoji se od rečenica koje su izgovorili ljudi koji su preživjeli različite oblike torture... Autorica je njihove izjave samo posudila, izdvojila i dala im naslov.

Neznanje

Kaže: Prekrsti se!
I ja se prekrstim.
Nego ja nisam znao
pa ja cijelom šakom.
E onda je on
ušicama sjekire
po ruci.
A dina mi, cura,
nisam znao.

Elementarna nepogoda

Tu nas je dovelo
u jedan kompleks:
nekoliko kuća i
garaža.
Uđeš u jednu, u drugu,
u treću.
I onda izađeš mrtav.

Osveta

Znam ja ko mi je
ubio ženu i
sina i
šćer.
Znam, jedan se od njih vratio.
Drži pekaru.
Al ja gledam da
kod njega nikad ne uzimam.

Tuširanje

Lelujaju se ko morska trava
dok ih stražari peru iz
vatrogasnih šmrkova.
Tridesetak muškaraca koje
ne znam. Svi goli.
I Hajra, službenica
iz banke, među njima.
Do dan-danas tijela,
koliko ja znam,
nisu našli.

Kondicija

Nisam mogao
ponijeti sve troje.
Jedno sam ostavio
u šumi.

Zanimanje

Prije sam bila pravica.
Danas sam žrtva.

Rođendan

Tu smo se svi
okupili. Ispred
fabrike akumulatora.

A ugrijalo, juli.
Na asfaltu
pored mene

u isto vrijeme
rađalo se dijete.

Zabluda

Mislio je
da niko neće žene i djecu
pa je ostavio
majku i mene.

Preživjeli

Dvaput sam
tiho
da mati ne čuje
i da se ne prepadne
oca
sa vješala
skidala.

(Ključ, Sanski Most, Prijedor, Foča, Sarajevo, Potočari)¹

---

1 “Jeste li možda za kapučino? Ili neki sok? Donijeću ja, ima kafić dolje, nije mi mrsko. Nemojte još ići. Nemojte bar dok se malo ne osvježite.“

Zbunjena, osjećajući se sasvim glupavo, ove riječi sam izrekla pred grupom bivših logoraša. Stajali smo na hodniku jedne stare dubrovačke zgrade; vani je već bila ljetna jara, a debeli zidovi su još uvijek pružali ugodnu svježinu. Nekoliko trenutaka ranije bilo je završeno predavanje koje su nama, grupi postdiplomaca na studiju ljudskih prava, održali ovi ljudi koji su preživjeli logor. Nekoliko sati oni su strpljivo govorili o najnezamislivijim torturama: kako je sve počelo, kako su im jedan dan rekli da ne moraju doći na posao, kako su ih kupili u kombije, kako su ih natiskivali u vrele pretrpane prostorije, bacali im komadiće hljeba tjerajući ih da se izgladnjeli oko njih potuku, kako su im davali svega nekoliko sekundi da stojeći kusaju rijetku čorbu, kako su ih tukli, kako su ih opet tukli, kako su ih silovali i onda opet tukli. Kako su zatvorenici jedan po jedan nestajali, a ostali se (tako valjda u svakom logoru biva) nadali da će ih smrt zaobići budu li samo dovoljno nevidljivi.

„Ove priče su prestrašne“, rekao je gost, profesor iz Amerike. „Time što ih slušamo mi smo traumatizirani. Organizatori nam ovo nisu smjeli napraviti, nisu nas pripremili na ove užase. Nama bi sad trebala jedna kolektivna seansa sa psihijatrom, mi ovo moramo izbaciti iz sebe i preraditi ovu traumu.“

Nakon završenog predavanja bivši logoraši su ustali, spremni da krenu, a ja sam, potpuno suludo, neumjesno, drsko, stala pred njih i ponudila ih kapučinom. Ništa pametno mi nije padalo na um; nisam nalazila riječi da iskažem svoju sućut; nije postojalo ništa što bih nakon svega mogla reći tim ljudima a što ne bi zvučalo pogrešno, barem kao zahtjev američkog profesora da se neko pobrine za *naše* izmučene duše. Ali svejedno sam osjećala da ih ne mogu pustiti tek tako, da nakon što su s nama podijelili svoja najstrašnija iskustva ne možemo jednostavno ugasi- ti projektor na kojem je neko iz udruženja pokazivao neke brojke, pokupiti svoje bilješke i odšetati u hladovinu neke dubrovačke kafane, sretni što smo obavili predavanja za taj dan. Prisustvovati svjedočenju ovih ljudi bila je jedna od rijetkih prilika kad se život pred nama ukaže tako koncentrisan i stisnut u gromuljicu očaja da ga je nemoguće okusiti i probaviti a da se prethodno ne razrijedi. Život koji su ti ljudi upoznali bio je pretežak i prestrašan – a najpotresnija od svega bila je pomirenost s kojom su govorili, i taj njihov odsutni mehanički ton, očigledno nastao usljed bezbrojnih ponavljanja pred različitim slušaocima. Kako bi nastavili sa svojim životima, oni su se odrodili od sadržaja svog iskaza, oni sami se svojim rečenicama više nisu čudili. U svojim sudbinama, u komandama svojih dželata, u svojim reakcijama i nadrealnim okolnostima u kojima su se našli, oni više nisu vidjeli ništa neobično i neprirodno. Moj unutrašnji glas me tjerao da u istoj sekundi učinim bilo šta što bi barem za jednu praškicu olakšalo strašni teret na plećima ovih ljudi. Ponuditi im okrepu bilo je sve što sam mogla smisliti, i iskreno sam se obradovala kada su moj poziv prihvatili.

Uskoro smo sjedili u ugodnom hladu vremenšnih mediteranskih stabala, a ja sam iz obližnje kafane donijela osvježanje. Od toga dana prije nekoliko godina ja se ne prestajem pitati šta se s ratnim iskustvima i traumama može učiniti da bismo uticali na živote drugih ljudi, dotakli ih, nagnali na razmišljanje i prodrмали iz jednoličnih, automatiziranih života. Od tog dana ne prestajem sebi postavljati dva pitanja: parazitiram li na tuđoj traumi? I je li umjesno estetizirati užas kakav je preživljavanje genocida kako bi on postao probavljiv „običnom čovjeku“ i uticao na njegov mali, *sretni*, ugodni život?

Nekoliko sedmica nakon susreta s bivšim logorašima pogledala sam svoje bilješke od toga dana, i pomislila sam da sam pronašla modus kako artikulirati intenzitet emocija i refleksija razmijenjenih u Dubrovniku. Za vrijeme predavanja uočila sam kako se često u iskazima ljudi koji su preživjeli duboke traume nađu rečenice od kojih pamet staje: jednoličnim tonom, naizgled sasvim jednostavnim izjavnim rečenicama, iskazuje se apsurd i ludilo situacija u kojima se žrtve nađu. Preživjeli ponekad izgovaraju najzračudnije i najstravičnije stvari jednolično, kao da govore o vremenu ili kao da razmjenjuju kurtoazne isprazne fraze. Sebi sam dala slobodu da neke od tih rečenica izdvojim iz ostatka iskaza i dam im naslov, praveći tako pjesmu. Htjela sam jedino: svjetlo male lampe koja mi je data usmjeriti na te zastrašujuće minijature, i tako vratiti tim iskazima njihov semantički sadržaj, upisati im uz kontrastan, naizgled distanciran naslov, i neka nova značenja. Na sličan način sam „iskoristila“ i rečenice iz pismenih svjedočenja preživjelih, koja sam tih mjeseci čitala. Kao rezultat, nastao je ciklus „Ljudi govore“, početak moga pokušaja da se priključim poetskom artikulisanju genocida. Započela sam ga izjavom Jean-Renéa Rueza, glavnog istražitelja za Srebrenicu, o preživjelima.

NEPOSLANE
RAZGLEDNICE

PAKAO RESORT

Lijepo nam stoji luksuz.
U hotelskom bazenu
plivamo kao u plodnoj vodi.
Mermer i baldahini
liječe nam zagnojenu dušu.

Tek nakon bezbroj pića
pred jutro
kad barmen s mukom navlači smiješak
naslonjen na šank od orahovine pričaš

*pancir - plašt tromblon živa sila naši momci
neutralisati straže kopanje
bajonet
sasvim blizu
u oči*

Slamčicom vrtim
kandiranu višnju po koktelu.
Slušam
kako si ubijao ljude.

***

Na kraju puteljka od crvene cigle
iznenadi nas romantična sjenica.
Bijela.
Kao iz starog filma.
Tu si mi, malo kasnije,

udario tri snažna, vruća šamara
da me urazumiš
da te bolje čujem
jer su ti se potrošile riječi.

***

Mi imamo više zvjezdica
više kolača
više male crnpuraste služničadi
nego vi.

Mi smo bolji ljudi.
Sad smo konačno malo
i mi ljudi.

U PREVOZU

U Bostonu mi drug beskućnik
svako jutro
žica cigaru.

Na Borneu me krokodil mrko gleda
dok baba pristigla u zadnji tren
na čamac tovari plast zavežljaja.

Na Pelješcu se propupale djevojke
kikoću u zoru
čekajući brodicu.

U Frankfurtu mobiteli kukuriču
dok jutarnji voz
ulazi u stanicu.

Posvuda i rijeke istih, nerasanjenih ljudi.

Tako u Raju, ko i u Paklu, znam,
blaženo odsutni
nježni krmeljavi
na tvrdim klupama
gradski prevoz čekaju
radnici prve smjene.

ISTANBULSKI BOGALJ

Naučio je da zviždi umilni ptičiji pjev,
tako skreće na sebe pažnju,
iznuđuje milostinju.

Pogled na njegovo tijelo je kazna,
bucmasti turisti plaćaju
da pobjegnu što prije.

Otad im pjev ptica više ne priziva
sliku pernatog mrvička
nego samo i uvijek: kotače slijepca bez udova.

U AVIONU

Mama... Mama...

Vidi, mama, oblaci odozgo!!!

Kakvi su, meki... Ohooo...

Bijeli.

Ravni...

Nekako naopačke.

Mama, hej, mama...

Mama... vidiš li?

Kako je svugdje isto, glatko.

Joj da mi je da otvorim prozor!

Vidi, ko neki šlag.

A gdje je

Bog, mama?

Hej... Gdje je Bog?

PRIRODA

U tropima pljuhne bogata kiša,
pomislim: reklama za šampon.

U šumi se oglasi djetlić,
pitam: kome zvoni mobitel?

U Bosforu meduza,
meni: kesa od najlona.

Skinem se gola,
poželim: srediti stvari u *Photoshopu*.

NEDJELJNO POPODNE U MALOM GRADU

Ovdje ljudi lebde, nestaju,
oslobađaju se teških okova!!!
Majmun vozi tricikl!
Živu ženu pred nama
probijaju dugačkim mačevima!

Ona nas iz čarobne kutije gleda
umorna, pomalo podbuhla.
Mirno prihvata kad je proburaze.
Ponekad zijevne, uljuljkana vrućinom i dosadom.

ANIMAL PLANET

Gepard se sprema
da razdere antilopino mladunče
vlažno, drhtavo na tankim nogama.

Uh! Spasih ga u zadnji tren.
Brzim mijenjanjem tv programa.

SMRT U PODZEMNOJ

Umorna je i natekle su joj noge.
Više joj nije zabavno.
Sjela je, i oštru kosu naklatila preko ramena,
oprezno, da ne povrijedi nikog.

Pored nje projuri vila,
plava i prozračna. Ne bih je
vidjela da me ne okrznu
svjetlucavim krilcem.

Danas je bio ludi provod,
karnevalski.
Smrt kaže, treba se naspavati.
Sutra je čeka radni dan.

ZAJEDNIČKI DAN

Dan zbog kojeg si sretna što ipak
nisi poklekla onda, krajem jeseni,
kad je cesta prvi put pomrzla
i kad je sve još uvijek moglo
izgledati kao nesretan slučaj.

Dan kakav zamišljaš
bacajući novčić u fontane
i trljajući bronzane
udove kipova
u dalekim gradovima.

Danas je bio baš takav dan.
Sad žuriš da utoneš u san,
i nepokvarenog ga sačuvaš za vječnost.

SLAGALICA

ŽELJE

Ugrizi jako!
Nijedan neće.

Malo me davi (al malo)!
Njih je strah.

Vuci mi kosu!
Pomisle, luda sam.

Kad mi srce treba iščupati,
skuhati na lešo
i pojesti u slast,
nijedan se ne ustručava.
Eno ih već, vežu i ubrus oko vrata.

NISAM TI JA KAKVA PENELOPA

Nisam ti ja kakva Penelopa,
odmah da znaš.

Bolje, ne ostavljaj me:
ugledam li ti leđa –
zaboravim lice.

Slabo umijem na kakvoj hridi
gordo stajati
tražeći pogledom tačku u daljini.

Zamakne li za brdo
tvoj dragi lik, meni,
ko malehnu djetetu,
nestane
zauvijek.

U slovima koja šalješ
ne poznajem tvoj topli miris.

Bolje, ne ostavljaj me:
ugledam li ti leđa –
zaboravim lice.

Bolje, ne ostavljaj me.
Ili me
ostavi zauvijek, i jednom.

KUPOVINA

*Ja bih ovu narukvicu nosila.
Suknja je lijepa. Ne znam, je li ona šira u
bokovima od mene?
Malo je marama, dodaj i broš, ne cicijaši.
Možda neki lijep akvarel?
Ili veš? Koju boju ona voli?*

Koliko će još jutara
bunovna ovako provoditi?
Umjesto žuđenog sna – ona u kupovini.
Lijepo darove ženama svojih ljubavnika
valja birati.
Nježno i brižno, sa mnogo ljubavi i truda.

Al šta da se radi?
Bilo bi surovo
muževe
same i zbunjene
puštati
da naprave grešku.

SLAGALICA

Svako ispupčenje
smjestili smo
u svako udubljenje.
Po bezbroj puta.

A onda bogovski
legli da počinemo.

UNUTRAŠNJI EGZIL

Šest dana je proletjelo.
Ni jeli nismo.
Osim jedno drugo.
Iz kuće nismo izlazili.
Bradu nismo brijali.
Kosu nismo prali.
Odjeću nismo mijenjali.
Nije se imalo kad.
Šest dana smo ljuto
od zla bježali
jedno u drugo.
Šest dana se od svih jada
u sebe sklanjali.
Na prozoru su
tri anđela
na silku lebdjela.
Čuvala stražu da nam
stvarnost
krutom čizmom
u san
ne nasrne.

ZATO JE BOLJE, OD TE LJUBAVI...

To ti je kao da želiš planirati let
čepu iz boce šampanjca
(a već si je dobro protresao)

To ti je kao da zasijecaš
po napetoj koži i hoćeš pravilne šare od krvi
(a groziš se i samog pogleda)

Zato je bolje, od te ljubavi za me –
odmah odustani

SAN

Sanjala sam da se dugo ljubimo,
a onda ti odjuriš za autobusom...
Što je razumljivo.
Autobus bar ima vozni red, a ja...

ISPISIVANJE IZ LJUBAVI

V. mi je rekla:

Kad nemaš djece i imovine,

to ti jako brzo ide.

Mi smo imali samo jedan ormar.

Ne znam je li i mjesec trajalo.

NA STRADUNU

U ovom gradu danas je sve naopačke.
Stare kuće prave stoj na rukama.
Ulice se ispreplele kao
kišne gliste u tegli spremnog ribara.

Ništa ovdje nije na svom mjestu.
Ništa ne umijem da nađem.
Ni onih kolača, ni ogrlica, ni one crkvice
gdje ubacimo paru pa nam se vrati stostruko.

Duž cijelog Straduna u svaki izlog zurim
i nigdje
ni u jednom
da ugledam
onaj naš zagrljeni odraz
kako prolazi.

TURA KOMBIJEM

Koliko vam košta tura kombijem?

Ne, nema tu mnogo stvari.

Može sve odjednom:

dva-tri sanduka knjiga

dvije veće slike,

neke stazice, koji suvenir...

Jeste, i neko da to sve iznese...

Radnim danom, molim vas.

Da, dosta je hitno, u stvari.

Ne, nema toga mnogo, vjerujte.

Može i običnim autom.

Skoro da bi i bolji bicikl mogao.

Ili... Ili na leđa...

Skoro da bih i bez toga mogla.

Samo ruke u džepove

(onako, zviždućući).

A breme...

Ono bi moglo

za mnom i ostati...

SEOBA – DIOBA

Nekad su to bili naš krevet
i naš prekrivač.
Krevet je ostao tebi
u njemu sad
pred spavanje čita neko drugi.

Prekrivač je pošao sa mnom
pamučni, praktičan, lako se pere.
Evo ga u jednoj novoj sobi,
imitira naš stari dom.

A ljubav?

Ljubav nam je ispala u transportu.

Rasprsla se u hiljade opasnih komada.

Nismo je zato ni vadili iz kutije.
Nego smo je onako
neraspakovanu
brzo bacili na sigurno.

KROTKOST

Voliš me bezumno baš jer sam *luda*.
Izvodim vratolomije u krevetu.
Kuham gola.
Cjediljku za narandže stavim na usta
pa pričam kao Darth Vader
a ti se smiješ.

Kad komadiće ludila prošvercujem van
u kosi, grudnjaku ili pod jezikom –
tebi je mučno.

Izvan četiri zida
i glasan smijeh je
sasvim sasvim nepriličan.

VJEČNOST

Danas sam *veru*
vječnu poput kovanog
obruča za bačvu
prodala u staro zlato.

Kupila sam
vilinog konjica.
Radost da mi bude.
Cijeli dan.

NEPRILIČNA LJUBAV

Svoju ljubav ugušio si kao
maloljetna čedomorka koja
čuva obraz dok steže ruke
oko malog vrata.

Krišom je zakopao iza kuće,
pravio se da nikad nije bila tu.

Odavalo te samo mlijeko
što danima je kapalo
iz tvojih spremnih bradavica.

NAKON TEBE

Prazna kao police supermarketa
nakon prazničnog stampeda.
Tek pokoja raščerupana bombonijera.

Ja sam izletište drugog maja.
Svuda ostaci smeća
i hrpice izgorjelog uglja.

Suho korito rijeke
preusmjerene
u vještačko jezero.

Nakon tebe
ja sam blijedi odraz lica
u ugašenom monitoru.

Nekad pred jutro.
Kad je najteže odoljeti
da ti napišem pjesmu.

BRIGA

Go i sitan
preda mno
kao bolesno dijete
kojem valja skinuti *vatru*.

PRISNOST

po cijelu noć bih
ležala
obučena u tebe
kao u kakvu podatnu skupocjenu bundu

ali, čujem već,
ljubitelji životinja bune se na moj stih

BESMRTNOST

(oda)

Tvome tijelu treba
ispjevati pjesmu,
učiniti ga besmrtnim:

molim te, podsjeti me na to,
za kojih trideset godina
kad nam za takvu ljubav
pretekne vremena.

JO-JO

Svome dragom ja sam jo-jo
dobio me u šarenoj kutiji žitarica na poklon.

U jednom trenu sam sigurna,
čvrsto stegnuta u njegovoj znojavoj šaci.

U sljedećem letim
salto mortale ka podu –
al konopac oko vrata stegne se
pa me spasi.

LJUBOMORA

Ljubomora je patološka, čak i kad je opravdana

Šutim uz jutarnju kafu.
Sumnjičavo gledam herpes
što ti je iskočio preko noći.

Susprežem se.
Da ti.
Ne odrubim glavu.

SAVRŠENI PAR

Spojili smo vibrator
i lutku na napuhavanje.
Stvoreni su jedno za drugo.
Hemija je očigledna!

Mi smo se mirne savjesti mogli
iskrasti iz kuće i
odšetati u sasvim obično veče
kad se jedu garavi kesteni
i šeta pospano, bez cilja.

LJUBAV ZA 21. STOLJEĆE

Ne dodirujete se?
Čitate poeziju?
Rukom pišete pisma?
Ženo, ne budali,
već to
koliko sutra
hitno izliječi seksom:
desetak puta u vrlo kratkom roku
(splasnuće, garant)
i onda zaboravi brzo,
kao da nikad nije bilo.
Inače si u belaju.
Još ćeš se zaljubiti, jebote,
zaljubićeš se, ženo,
pa ti je još samo to trebalo!

VERBALNO / NEVERBALNO

Dvoje nas je za stolom.

Dvoje govori o *predstojećim izborima*
primordijalnoj teoriji nacije
i *alternativnim gorivima*.

Drugo dvoje se nježno ljubi
i dodiruje toplim obrazima.

PRIRODNA SMRT

Hoće li se potrošiti?
Šta misliš,
hoćemo li jedno jutro ustati
i po prvi put vidjeti podočnjake
i oprani rub kućne haljine?

Hoće li
(samo toga se plašim)
ljubav
umrijeti bez otrova metka bodeža –
tiho, neopaženo,
prirodnom smrću?

BOLNIČKI
NOTTURNO

PIDŽAMA ZA NE DAJ BOŽE

Peglam njenu pidžamu *za ne daj Bože*.
Rozila se godinama zlokobno
s vrha ormara.
Prala se jednom godišnje i izazivala nelagodu
kad se na nju slučajno nabasa.
Ja je danas peglam.

Danas je *ne daj Bože*.

A mi dišemo.

Pijemo čokoladni kapučino, taj nam je nadraži.
Sunčano je, razmišljamo šta kuhati za ručak.
Sjećamo se kako sam nekad na dodjeli paketića
izašla hrabro na scenu i recitovala pjesmicu
koju ne znam.

Smijemo se.

Danas je *ne daj Bože*.

Nas dvije uživamo u lijepom,
običnom trenutku dokolice.

U BORBI

Ostali smo sami
da bacamo svoje kamenčiće
u moćna pleća bolesti.

Svi su obazrivi.
Kažu vole nas.
I ne bi da smetaju.

VIJEST

Znaš li ko još ima rak?
pita me tetka
zarumenjena
kao đaće
što iz škole nosi peticu
i jedva čeka
da saopšti radosnu vijest.

NADMUDRIVANJE

Danas ćemo se nahraniti,
počešljati se više puta.
Popićemo sirup protiv bolova
(onaj što mu ne izgovaramo ime
da nas ne bude strah).
Namazaćemo stopala
i obuti šarene čarape.

Spremićemo zimnicu
bogatu i slasnu.
Pravićemo planove za iduće ljeto.
Kupićemo i skupi kaput
(onaj lijepi
kakvi se nose po pet godina).

Sve. Sve, ne bismo li je kako
crnu i neumoljivu
skupa nadmudrile.

OSMIJEH

Košuljica iz koje je majka
otišla još nekad
krajem prošlog ljeta
leži, trepće, uzima lijekove.

Klima glavom sa paperjastom kosom.
Tiho ječi.
Ponekad mi se nasmije.

BOLNIČKI NOTTURNO

Noć provodim kraj njenog uzglavlja
pred jutro me prene galama.
Niz hodnik
idu radnici u sivim mantilima
u rukama im nosila.
Noćnu smjenu krata šalama.
Idu po nekog ko nije pregurao noć.
Imaju sasvim bezazleno lice
rumene obraze i bucaste prste.
Brzo se naslonim na vrata
i upirem jako, da ne uđu nama.
Osluškujem njihove korake.
Duboko vjerujem da spašavam život.

U SJENI

Otac je zdrav
pa se na njega
evo već godinu punu
nikad i ne obaziremo.

DAN KAD JE PAO PRVI CRIJEP

Na dan kad je umrla mama
sa krova je pao crijep.
Mislili smo – kakva nezgodna slučajnost.
I brzo na to zaboravili
jer nije pogodio nikog.

I otad nije prošao dan
da se oljuštio nije
komad fasade, zida ili krova.
U teškim danima ispadale
su cigle. Zatim prozori. Pa grede.

Na jednu godišnjicu
morali smo dovesti bager,
za koji sat je sve sabrao na gomilu.
Nekim ljudima platili smo masno
da dojučerašnju kuću bace na smeće.

Danas je ostala samo lijepa zatravljena ravan.
Nekad se okupimo na njoj i na
bijelom stolnjaku pravimo piknik.
Služimo kafu i kolače kakve je mama,
dok je još kuća bila živa, u njoj mijesila.

NEPRAVDA

Nadživio ga je češalj.
Telegram koji je lani dobio za rođendan.
Iskaznica za javni prevoz.

Nadživio ju je njen
do pola istrošen karmin.
Broš iz Malezije
i svila nježna kao dah, nikada sašivena.

Nadživjeće nas
kutija prazna uspomena
na život
koji nismo stigli živjeti.

CENZURA

Sa svih budućih porodičnih slika
nestaješ kao izbrisana
rukom neumoljivog cenzora.
Pomilovanja nema.

Koliko god se mi široko osmjehivali
sjena tvoje odsutnosti
od sada do vječnosti
svakoj slici
davaće glavni ton.

OPROST

Čini mi se
da ti polako
počinjem opraštati
tvoju smrt.

BILJEŠKA O AUTORICI

Adisa Bašić rođena je 1979. godine u Sarajevu. Diplomirala je komparativnu književnost i bibliotekarstvo, magistrirala ljudska prava i demokraciju. Objavila je dvije zbirke pjesama, *Havine rečenice* (1999.) i *Trauma market* (2004.). Njena

priča *Kako preživjeti auto-stop* uvrštena je u zbornik priča nagrađenih na UNESCO-vom konkursu *Bun(t)ovna p(r)ozna* (2001.). Poeziju i književnu kritiku objavljivala je u brojnim književnim časopisima u BiH i u regiji, a njena poezija uvrštena je u sve novije relevantne izbore bh. pjesništva. Radi kao novinarka i književna kritičarka nezavisne informativne revije *Slobodna Bosna*.

Svoju poeziju je sa velikom radošću čitala na najrazličitijim mjestima: u prestižnoj njujorškoj *Poets House*, na Harvardu, u socijalističkom centru *Nazim Hikmet* u Istanbulu, u tetovskom *Domu kulture*, u dvorištu gradačačke biblioteke, u tuareškom šatoru pored gradića Lodeve u Provansi, na sarajevskim večerima slam-poezije, u zagrebačkoj *Močvari*, u Bošnjačkom institutu, na beogradskom poetskom natjecanju *Pesničenje*...

SADRŽAJ

SKICE ZA PROMOTIVNI SPOT MOJE DOMOVINE

EVROPSKI JERUZALEM	7
HEROINA	8
STARCI	9
DOMOVINA	10
ČUDESNI KRAJOLIK	11
N.N., U HLADU BOSANSKE ZEMLJE	12
U TOM GRADU, U TOM MRAKU	13
OČEVI	16
MAJKA HRABROST	17
PRAZNE RUKU	18
MJERENJE VREMENA	19
ODLAZAK	20
ALIPAŠINO	21
FRONT LINE ON-LINE	22
RAĐANJE NACIJE	24
TEVHID ili OPLAKIVANJE	25
NAPREDNA INTELIGENCIJA	26
PRIJATELJI	27
LOŠA IZOLACIJA	28

JA PRLJAVA, JA GUBAVA

GOVORIM	31
PLAYBOY, IZDANJE ZA BALKAN	32
SELF-PERCEPTION	33
DIJALOG U 27. NOĆI RAMAZANA	34
BILE SMO DVIJE	35
PRIJATELJICE ME TJEŠE	36

ODRASLI	37
URAVNILOVKA	38
SAMOUVJERENO MI TVRDE	39
HE-HE-HELIJUM	40
PREPREKE	41
PTICA LASKAVICA	42
PJESNIK	43
ZNAŠ LI ZAŠTO JA SVE OVO? (ili PISANJE POEZIJE)	44
PJESNIKINJA DAJE RECEPT KNJIŽEVNOJ KRITIČARKI	46
LJUDI GOVORE	47
NEPOSLANE RAZGLEDNICE	
PAKAO RESORT	63
U PREVOZU	65
ISTANBULSKI BOGALJ	66
U AVIONU	67
PRIRODA	68
NEDJELJNO POPODNE U MALOM GRADU	69
ANIMAL PLANET	70
SMRT U PODZEMNOJ	71
ZAJEDNIČKI DAN	72
SLAGALICA	
ŽELJE	75
NISAM TI JA KAKVA PENELOPA	76
KUPOVINA	77
SLAGALICA	78
UNUTRAŠNJI EGZIL	79
ZATO JE BOLJE, OD TE LJUBAVI	80
SAN	81

ISPISIVANJE IZ LJUBAVI	82
NA STRADUNU	83
TURA KOMBIJEM	84
SEOBA – DIOBA	85
KROTKOST	86
VJEČNOST	87
NEPRILIČNA LJUBAV	88
NAKON TEBE	89
BRIGA	90
PRISNOST	91
BESMRTNOST (oda)	92
JO-JO	93
LJUBOMORA	94
SAVRŠENI PAR	95
LJUBAV ZA 21. STOLJEĆE	96
VERBALNO / NEVERBALNO	97
PRIRODNA SMRT	98

BOLNIČKI NOTTURNO

PIDŽAMA ZA <i>NE DAJ BOŽE</i>	101
U BORBI	102
VIJEST	103
NADMUDRIVANJE	104
OSMIJEH	105
BOLNIČKI NOTTURNO	106
U SJENI	107
DAN KAD JE PAO PRVI CRIJEP	108
NEPRAVDA	109
CENZURA	110
OPROST	111
BILJEŠKA O AUTORICI	113

Izdavač **DOBRA KNJIGA d.o.o.**
Tekija čikma 5
Sarajevo
Za izdavača **Izedin ŠIKALO**

---

www.dobraknjiga.ba

Štampa **BEMUST**
Put Famosa - Sarajevo
Za štampariju **Mustafa BEĆIROVIĆ**

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.

BAŠIĆ, Adisa

ISBN 978-9958-688-

COBISS.BH-ID 18497798
